

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Walumpu't Apat

Ang Sabat at ang Pagkakatawang-tao: Mga Batong-Panulok ng Proseso ng Paglalagay ng Tatak ng mga Milerita

Jeff Pippenger
2024-04-14

Ang pangwakas na pagsubok para sa salinlahing Millerita, na nabigong makapasa sa proseso ng pagsubok, ay nagsimula noong 1856, sa pagdating ng nadagdagang liwanag ukol sa “pitong panahon” ng Levitico dalawampu’t anim. Mula 1856 hanggang 1863, tinandaan ng mensahe sa Laodicea ang isang panghuling yugto ng panahon sa loob ng panahong nagsimula sa pagdating ng ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844. Ang panahong iyon ay kinakatawan ng mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng ikalabing-isang kabanata ng Daniel.

Ang panahong iyon ay inilalarawan hindi lamang ng mga talatang iyon, kundi pati ng kasaysayang tumupad sa mga ito, at maging ng heograpikong patotoo ng Panium, na siya ring Cesarea Filipi. Sinasadyang dinalaw ni Cristo ang Cesarea Filipi bago ang Kanyang pagkapako sa krus, at ang krus ay kumakatawan sa batas ng Linggo, na siyang kinakatawan ng talatang labing-anim. Noong Oktubre 22, 1844, ang Leon mula sa lipi ni Juda ay tinukoy ang doktrina ng Sabat sa isang natatanging liwanag. Pagkatapos, sa katapusan ng prosesong iyon ng pagsubok, ipinakilala Niya ang isang pagdaragdag ng kaalaman hinggil sa "pitong panahon," at ang "pitong panahon" ng Levitico dalawampu’t anim ay isang doktrina ng Sabat. Ito ang utos ng Sabat hinggil sa pamamahinga ng lupain na tuwirang kaparis ng utos ng Sabat hinggil sa pamamahinga ng mga tao. Ang propesiya ng panahon ng dalawang libo’t limandaan at dalawampung taon at ng dalawang libo’t tatlong daang taon ay kapwa nagwakas noong Oktubre 22, 1844.

Ang pangwakas na yugto ng proseso ng pagsubok, mula 1856 hanggang 1863, ay isang higit na kapahayagan ng Sabat, na nabigyang natatanging liwanag sa pasimula ng proseso ng pagtatatak at pagsubok. Ang kasaysayang kinakatawan ng katuparan ng mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng Daniel labing-isa ay kumakatawan sa panahon ng pagsubok kung saan ang tatak ng Diyos ay itinatatak magpakailanman sa isang daan at apatnapu’t apat na libo. Sa kasaysayang iyon, ang dalawang kahoy ni Ezekiel ay pinag-isa. Ang pag-iisa ng dalawang kahoy ay kumakatawan sa pagsasanib ng pagka-Diyos at ng pagkatao, at ang doktrinang nagniningning sa natatanging liwanag sa kasaysayang iyon ay ang doktrina ng pagkakatawang-tao.

Dahil dito, nang kinilala ni Pedro si Cristo bilang Anak ng Diyos sa Cesarea Filipi, ipinahayag niya na si Cristo, bilang Anak ng Diyos, ay kumakatawan sa Kanyang dalawang kalikasan: ang pagiging Dibinong Anak ng Diyos, na nagkatawang-tao, at sa gayon ay naging Anak ng tao.

Habang sinusuri ng mga alagad ang mga propesiyang sumaksi tungkol kay Cristo, dinala sila sa pakikisama sa pagka-Diyos, at natuto hinggil sa Kaniya na umakyat sa langit upang tapusin ang gawaing sinimulan Niya sa lupa. Napagtanto nila ang katunayan na sa Kaniya nananahan

ang kaalaman na hindi mauunawaan ng sinumang tao, kung walang tulong ng banal na pagkilos. Kinailangan nila ang tulong Niya na inihula ng mga hari, mga propeta, at mga lalaking matuwid. Na may panggigilalas, binasa at muling binasa nila ang mga propetikong paglalarawan ng Kaniyang pagkatao at gawain. Gaano kalabo ang pagkaunawa nila sa mga Kasulatang propetiko! Gaano sila kabagal sa pagtanggap ng mga dakilang katotohanang sumaksi tungkol kay Cristo! Sa pagtingin nila sa Kaniya sa Kaniyang pagpapakababa, habang lumalakad Siyang tao sa gitna ng mga tao, hindi nila naunawaan ang hiwaga ng Kaniyang pagkakatawag-tao, ang dalawahang kalikasan ng Kaniyang pagkatao. Nahadlangan ang kanilang mga mata, anupa't hindi nila lubos na nakilala ang pagka-Diyos sa pagkatao. Ngunit pagkatapos na liwanagan sila ng Espiritu Santo, gaano nila pinanabikan na makita Siyang muli, at ilagay ang kanilang sarili sa Kaniyang mga paa! Desire of Ages, 507.

Ang mula Oktubre 22, 1844 hanggang 1863 ay kumakatawan sa panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Nagsimula ang panahong iyon sa pagtitampok sa Araw ng Sabat bilang natatanging katotohanan sa gitna ng maraming katotohanang ibinubunyag sa panahon ng pagtatatakan. Ang panahong ito'y nagpasimula ng pagtunog ng Ikapitong Trompeta, na tumutukoy kung kailan matatapos ang hiwaga ng Diyos.

Ngunit sa mga araw ng tinig ng ikapitong anghel, kapag pasimulan niyang hipan ang pakakak, matatapos ang hiwaga ng Diyos, gaya ng ipinahayag niya sa kaniyang mga lingkod na propeta. Apocalipsis 10:7.

Ang ikapitong anghel ay siya rin ang ikatlong Sa Aba, sapagkat ang pagtatatak ay nagaganap sa kasaysayan kung kailan aktibo ang pakikidigma ng Islam. Kung naging tapat ang Millerite Adventism sa panahong sumunod pagkaraan ng Oktubre 22, 1844, ang Islam na pinigil noong Agosto 11, 1840 ay sana'y pinakawalan.

Kung ang mga Adventista, matapos ang Dakilang Pagkakadismaya noong 1844, ay nanghawak nang matatag sa kanilang pananampalataya at nagpatuloy na magkakaisa sa nagbubukas na pamamatnubay ng Diyos, tinatanggap ang mensahe ng ikatlong anghel at sa kapangyarihan ng Banal na Espiritu ay ipinahahayag ito sa sanlibutan, nakita sana nila ang pagliligtas ng Diyos, ang Panginoon ay kumilos sana nang makapangyarihan sa pamamagitan ng kanilang mga pagsisikap, ang gawain ay natapos na sana, at si Cristo ay dumating na sana noon pa upang tanggapin ang Kanyang bayan sa kanilang gantimpala. Ngunit sa panahon ng pagdududa at kawalang-katiyakan na sumunod sa pagkakadismaya, marami sa mga mananampalataya sa pagdating ay tinalikuran ang kanilang pananampalataya. . . . Kaya napigil ang gawain, at ang sanlibutan ay naiwan sa kadiliman. Kung ang buong katawan ng mga Adventista ay nagkaisa sa mga utos ng Diyos at sa pananampalataya ni Jesus, lubhang naiiba sana ang ating kasaysayan!" Evangelism, 695.

Noong ika-22 ng Oktubre, 1844, nagsimulang tumunog ang Ikapitong Trumpeta, at nagsimulang tumunog din ang Trumpeta ng Jubileo.

At bibilangin mo para sa iyo ang pitong sabat ng mga taon, pitong ulit na pitong taon; at ang kabuuang panahon ng pitong sabat ng mga taon ay magiging sa iyo apatnapu't siyam na taon. Pagkatapos ay patutunugin mo ang pakakak ng Jubileo sa ikasampung araw ng ikapitong

buwan; sa Araw ng Pagtubos ay patutunugin ninyo ang pakakak sa buong lupain ninyo. At pakabalanin ninyo ang ikalimampung taon, at ipahayag ninyo ang kalayaan sa buong lupain sa lahat ng nananahan doon: ito’y magiging isang Jubileo sa inyo; at pabalikin ninyo ang bawat isa sa kaniyang pag-aari, at pabalikin ninyo ang bawat isa sa kaniyang angkan. Levitico 25:8-10.

Kapag nagsimula ang panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, may isang Trumpeta na nagsasaad na dumating na ang pakikidigmang isinakatuparan ng Islam, at isang Trumpeta na nagpapahayag ng kalayaan para sa mga naging alipin ng kasalanan. Ang isang Trumpeta ay nagsasaad ng panlabas na kasaysayan, at ang isa’y kumakatawan sa panloob na karanasan ng bayang nasa tipan sa mga huling araw. Napapawi ang kanilang pagkaalipin kapag ang kanilang pagkatao ay pinag-isa sa Kaniyang pagka-Diyos magpakailanman. Linya sa linya, ang dalawang Trumpetang iyon ay iisang Trumpeta, sapagkat ang Trumpeta ng Jubileo ay hinihipan lamang sa Araw ng Pagbabayad-sala, at ang Araw ng Pagbabayad-sala ay nagsisimula kapag hinipan ang Ikapitong Trumpeta ng ikatlong “Sa aba.” Ang doktrinang kumakatawan sa kapwa Trumpeta sa kilusang Millerite ay ang liwanag ng Sabbath. Ang liwanag na kumakatawan sa kapwa Trumpeta sa mga huling araw na ito ay ang doktrina ng pagkakatawang-tao. Linya sa linya, ang Sabbath at ang doktrina ng pagkakatawang-tao ay iisang doktrina.

Ang pahayag ni Pedro ay tumukoy sa Mesiyas, gayundin sa Anak ng Diyos. Ang Mesiyas ay ang Anak ng Diyos. Ang Mesiyas ay ang Manlilikha na kinakatawan ng Sabat.

Si Pablo ay kailanma’y hindi nakakita kay Cristo noong Siya’y nananahan sa lupa. Tunay na narinig niya ang tungkol sa Kanya at sa Kanyang mga gawa, ngunit hindi niya mapaniwalaan na ang ipinangakong Mesiyas, ang Manlilikha ng lahat ng mga daigdig, ang Tagapagkaloob ng lahat ng mga pagpapala, ay magpapakita sa lupa bilang isang karaniwang tao lamang. *Sketches from the Life of Paul*, 256.

Ang Sabat ang nagpapakilala sa Manlilikha, at ang Manlilikha ay ang Kristo na tinukoy ni Pedro. Ang Anak ng Diyos, na tinukoy ni Pedro, ay Siya na naging kaisa sa katawang-tao upang maging Anak ng Tao. Ang Anak ng Diyos ay kumakatawan sa pagkakatawang-tao.

Ipinagkaloob ni Cristo sa mga lalaki at babae ang kapangyarihang magtagumpay. Pumarito Siya sa sanlibutang ito sa anyong-tao, upang mamuhay bilang isang tao sa gitna ng mga tao. Inako Niya ang mga pananagutan ng kalikasang pantao, upang mapatunayan at masubok. Sa Kanyang pagiging tao ay nakibahagi Siya sa banal na kalikasan. Sa Kanyang pagkakatawang-tao ay natamo Niya, sa isang bagong diwa, ang pamagat na Anak ng Diyos. At sinabi ng anghel kay Maria, “Lililiman ka ng kapangyarihan ng Kataas-taasan; kaya’t ang banal na ipanganganak mula sa iyo ay tatawaging Anak ng Diyos” (Lucas 1:35). Bagama’t Anak ng isang tao, Siya’y naging Anak ng Diyos sa isang bagong diwa. Kaya, sa ganitong paraan, Siya’y tumindig sa ating sanlibutan—ang Anak ng Diyos, gayunman ay nakaugnay sa sangkatauhan sa pamamagitan ng kapanganakan. *Selected Messages*, aklat 1, 226.

Sa Cesarea Filipi, ang dalawahang pagpapahayag ni Pedro ay kumakatawan sa isandaan at apatnapu’t apat na libo na nauunawaan na si Jesus ang Kristo, ang Anak ng Diyos; at nauunawaan din ang doktrina ng Sabat na binigyang-liwanag noong 1844, gayundin ang doktrina ng

pagkakatawang-tao na kinikilala sa mga huling araw. Ang liwanag ng dalawahang katotohanan ay inilalantad sa pasimula at sa wakas ng panahon ng pagtatatak, gaya ng pinatutunayan ng kasaysayan ng pagtatatak mula Oktubre 22, 1844 hanggang 1863, at ng kasaysayan ng dalawang tinig sa Kabanata Labing-walo ng Pahayag.

Sa kapwa linyang Millerita ng proseso ng pagtatatakan, at sa linyang propetiko ng pagtatakan sa Apocalipsis labing-walo, may isang pagsubok sa pinakahuling bahagi ng panahon, kung saan ang isang uri ay nahayag bilang mga mangmang na dalaga, gaya ng nangyari mula 1856 hanggang 1863, at ang isang uri ay nahahayag bilang marurunong na dalaga mula Hulyo 2023 hanggang sa nalalapit na batas sa Linggo. Ang huling panahong iyon ng pagsubok ay inuulit ang pasimula ng panahong iyon. Ang gayunding anghel na bumaba noong Setyembre 11, 2001 ay dumarating bilang Michael upang tawagin ang mga patay tungo sa buhay noong 2023, ang ilan tungo sa buhay na walang hanggan at ang ilan tungo sa kamatayang walang hanggan. Pagdating Niya, inaakay Niya ang Kaniyang bayan pabalik sa mga saligan. May mga tumatangging lumakad sa mga dating landas, may mga lumalakad sa mga dating landas. May mga nakikinig sa tunog ng trumpeta, may mga tumatangging makinig.

Ganito ang sabi ng Panginoon: Tumayo kayo sa mga daan, at masdan ninyo, at magtanong kayo tungkol sa mga dating landas, kung saan naroroon ang mabuting daan; at lumakad kayo roon, at makasusumpung kayo ng kapahingahan para sa inyong mga kaluluwa. Ngunit sinabi nila, Hindi kami lalakad roon. Itinalaga ko rin sa inyo ang mga bantay, na nagsasabi, Makinig kayo sa tunog ng pakakak. Ngunit sinabi nila, Hindi kami makikinig. Jeremias 6:16, 17.

May dalawang aspekto ang mensaheng kinakatawan ng trumpeta na hinihipan ng mga bantay. Ito ang Ikapitong Trumpeta ng Islam at ang Trumpeta ng Jubileo ng pagpapalaya. Ito ang mensahe ng pagsasanib ng pagka-Diyos at ng pagkatao, na natutupad sa pamamagitan ng hiwaga ng pagkakatawang-tao, at na nagbubunga ng isang pagkataong inihanda para sa selyo ng Diyos, na siyang Sabat. Ang mensahe, ang gawain, at ang mga kalagayang kaugnay ng pangwakas na yugto ng pagseselyo na nagsimula noong Hulyo 2023, dalawampu't dalawang taon matapos ang 2001, ay kinakatawan ng mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng kabanata labing-isa ng Daniel, at ng pagdalaw ni Cristo sa Cesarea Filipi sa kabanata labing-anim ng Mateo.

Sa talinhaga ng sampung dalaga, nangatulog ang lahat ng mga dalaga sa panahon ng pag-antala. Sinabi ni Jesus sa Kaniyang mga alagad na natutulog si Lazaro.

Sinabi niya ang mga bagay na ito; at pagkatapos nito ay sinabi niya sa kanila, “Natutulog ang ating kaibigang si Lazaro; ngunit paroroon ako, upang siya’y gisingin mula sa pagkakatulog.” Nang magkagayo’y sinabi ng kaniyang mga alagad, “Panginoon, kung siya’y natutulog, bubuti ang kaniyang kalagayan.” Gayunma’y ang sinabi ni Jesus ay tumutukoy sa kaniyang kamatayan; datapuwa’t inakala nila na ang kaniyang sinabi ay tungkol sa pagpapahinga sa pagtulog. Kaya’t tahasang sinabi ni Jesus sa kanila, “Patay na si Lazaro.” Juan 11:10-14.

Nang matapos ang dalawampu't isang araw, nakita ni Daniel ang pangitain, at siya’y nasa malalim na pagkakatulog.

At ako, si Daniel, lamang, ang nakakita ng pangitain; sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain; subalit isang matinding panginig ang sumapit sa kanila, anupa't nagsitakas sila upang magkubli. Kaya't ako'y naiwan na nag-iisa, at nakita ko ang dakilang pangitaing ito, at wala nang lakas na nanatili sa akin; sapagkat ang aking magandang kaanyuan ay naging kabulukan sa akin, at ni wala akong naingatang lakas. Gayunma'y narinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita; at nang marinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita, ako'y nahulog sa malalim na pagkakatulog na nakadapa, at ang aking mukha ay nakaharap sa lupa. Daniel 10:7-9.

Ang dalawang saksi sa kabanata labing-isa ng Apocalipsis ay patay sa lansangan sa loob ng tatlo't kalahating araw, at ang mga patay na buto ni Ezekiel ay nasa lambak. Noong Hulyo 18, 2020, ang panahon ng paghihintay ng espirituwal na kamatayan at pagkakatulog ay dumating sa mga birhen ng kilusan ng ikatlong anghel. Pagkalipas ng tatlong taon, nagsimula ang proseso ng paggising at paghahanda sa bayan ng Diyos sa mga huling araw bilang Kanyang watawat at makapangyarihang hukbo. Ang anghel na bumaba noong Hulyo 18, 2020 ay nag-alis ng selyo sa isang katotohanan, gaya ng laging ginagawa ng mga anghel kapag sila'y bumababa.

Ang katotohanang kanyang inalisan ng selyo ay ang karanasan ng panahon ng pagluwat at ng unang pagkadismaya. Ang bayan ng Diyos sa mga huling araw ay nangalat noon, at nang sumapit sa kasaysayan ang proseso ng kanilang paggising, kinakailangan nilang kilalanin at aminin na sila ay nangalat at na sila ay nasa panahon ng pagluwat. Pagkatapos ay isinugo ang maraming anghel, o maraming mensahe, upang patibayin ang mensahe ng panahon ng pagluwat.

Nang malapit na sa pagtatapos ng mensahe ng ikalawang anghel, nakita ko ang isang dakilang liwanag mula sa langit na tumatanglaw sa bayan ng Diyos. Ang mga sinag ng liwanag na ito ay tila maningning na gaya ng araw. At narinig ko ang mga tinig ng mga anghel na nagsisigaw, "Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; lumabas kayo upang salubungin Siya!"

Ito ang sigaw sa hatinggabi, na magbibigay ng kapangyarihan sa mensahe ng ikalawang anghel. Ipinadala mula sa langit ang mga anghel upang pukawin ang mga banal na nanghihina ng loob at ihanda sila para sa dakilang gawaing nasa harapan nila. Ang mga lalaking pinakabihasa ay hindi ang unang tumanggap ng mensaheng ito. Ipinadala ang mga anghel sa mga mapagpakumbaba at lubos na nakatalaga, at pinilit silang ipailanlang ang sigaw, 'Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; lumabas kayo upang salubungin Siya!' Ang mga pinagkatiwalaan ng sigaw ay nagmadali, at sa kapangyarihan ng Espiritu Santo ay ipinailanlang ang mensahe, at pinukaw ang kanilang mga kapatid na nanghihina ng loob. Ang gawaing ito ay hindi nakasalig sa karunungan at kaalaman ng mga tao, kundi sa kapangyarihan ng Diyos, at ang Kanyang mga banal na nakarinig ng sigaw ay hindi ito napanlabanan. Ang pinakaespirituwal ang unang tumanggap ng mensaheng ito, at ang mga dating nanguna sa gawain ang naging pinakahuli sa pagtanggap at sa pagtulong na magpalakas sa sigaw, 'Narito, dumarating ang Kasintahang Lalaki; lumabas kayo upang salubungin Siya!'

Sa bawat dako ng lupain, ipinagkaloob ang liwanag hinggil sa mensahe ng ikalawang anghel, at ang panawagan ay nagpalambot ng mga puso ng libu-libo. Ito'y kumalat mula sa lungsod hanggang lungsod, at mula sa nayon hanggang nayon, hanggang sa ang naghihintay na bayan

ng Diyos ay lubos na napukaw. Sa maraming iglesya, hindi pinahintulatang ipahayag ang mensahe, at isang malaking pulutong na may taglay na buhay na patotoo ang lumisan sa mga bumagsak na iglesyang ito. Isang makapangyarihang gawain ang naisakatuparan sa pamamagitan ng sigaw sa hatinggabi. Ang mensahe ay masusing sumusuri sa puso, umaakay sa mga mananampalataya na hanapin sa kanilang sarili ang isang buhay na karanasan. Nalalaman nila na hindi sila makasandig sa isa't isa. *Early Writings*, 238.

Ang pagdating ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa talinghaga ang nagtutukoy kung kailan nahahayag sa dalawang uri ng mga dalaga kung sila ay may langis o wala. Ang matatalino ay may langis, ang mga mangmang ay wala. Ang talinghaga ay natupad sa pamamagitan ng gawain ni Samuel Snow sa kasaysayan ng Millerite, at sa gawaing iyon ang mensaheng iniharap ni Snow ay nalinang, gaya ng kinakatawan ng kaniyang mga artikulo sa mga publikasyong Millerite ng panahong iyon. Pagkaraan, nang dumating siya sa pagpupulong sa kampo sa Exeter, na idinaos mula Agosto 12 hanggang 17, 1844, kinakatawan din ang isang yugto na sa huli ay humantong sa mga nasa pagpupulong na lisanin ang pagpupulong at ipahayag ang mensahe.

May isang "tiyak na sandali" kung kailan ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay ganap na naitatag, at sa sandaling iyon, batay sa talinghaga, nagsasara ang probasyon para sa mga dalaga. Ang "tiyak na sandali" na iyon ay may nauunang "isang yugto" kung kailan ang mensahe ay umuunlad. Mula noong Hulyo 2023, ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay umuunlad, at, kaiba sa katuparang Millerita, ang mensahe ay naipahatid sa buong daigdig bago ang "pagsasara ng probasyon". Nang nagsara ang probasyon sa pagtatapos ng pagpupulong sa Exeter, ang mensahe ay nakarating noon sa "bawat bahagi ng lupain," at "ipinagkaloob ang liwanag hinggil sa mensahe ng ikalawang anghel, at ang sigaw ay nagpalambot sa mga puso ng libu-libo. Ito'y naglakbay mula sa lungsod tungo sa lungsod, at mula sa nayon tungo sa nayon, hanggang ang nag-aantabay na bayan ng Diyos ay lubusang napukaw."

Sa ating kasalukuyang kasaysayan, ang mensaheng sinimulang ilathala noong Hulyo ng 2023 ay naroroon na sa isandaan at dalawampung bansa sa buong daigdig, at ang mga artikulong kumakatawan sa pag-unlad ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay makukuha sa mahigit sa animnapung wika, at ang mga artikulo ay maaaring basahin o pakinggan.

Ang Pahayag ni Jesucristo, na ibinigay sa kaniya ng Diyos, upang ipakita sa kaniyang mga alipin ang mga bagay na dapat maganap sa madaling panahon; at sa pamamagitan ng kaniyang anghel ay sinugo at ipinahiwatig niya ito sa kaniyang alipin na si Juan; na siyang nagpatotoo sa salita ng Diyos, at sa patotoo ni Jesucristo, at sa lahat ng mga bagay na nakita niya. Mapalad ang bumabasa, at ang mga nakikinig sa mga salita ng propesiyang ito, at iniingatan ang mga bagay na nasusulat dito: sapagkat malapit na ang panahon. Pahayag 1:1-3.

Ang liwanag ng mensaheng ito, gaya ng kinakatawan sa mga artikulo, ay naisakatuparan sa loob ng humigit-kumulang anim na buwan ng dalawang tao.

Malibang ang mga makatutulong sa—ay mapukaw sa pagkabatid ng kanilang tungkulin, hindi nila makikilala ang gawain ng Diyos kapag maririnig na ang malakas na sigaw ng ikatlong anghel. Kapag ang liwanag ay lalabas upang liwanagan ang daigdig, sa halip na dumating sa

tulong ng Panginoon, nanaisin nilang gapusin ang Kanyang gawain upang umayon sa kanilang makikitid na kaisipan. Hayaan ninyong sabihin ko sa inyo na ang Panginoon ay kikilos sa huling gawaing ito sa isang paraang lubhang labas sa karaniwang kaayusan ng mga bagay-bagay, at sa isang paraang salungat sa anumang planong pantao. Magkakaroon sa atin ng mga laging magnanais na kontrolin ang gawain ng Diyos, na magdidikta pa nga kung anong mga kilusan ang dapat gawin kapag ang gawain ay umuusad sa ilalim ng pamamatnubay ng anghel na umaanib sa ikatlong anghel sa mensaheng ibibigay sa sanlibutan. Gagamit ang Diyos ng mga paraan at kaparaanan na sa pamamagitan nito ay makikita na Siya mismo ang kumukuha ng renda sa Kanyang sariling mga kamay. Mamamangha ang mga manggagawa sa mga payak na paraan na Kanyang gagamitin upang isakatuparan at sakdalín ang Kanyang gawaing katuwiran. Mga Patotoo para sa mga Ministro, 300.

Ang Leon ng lipi ni Juda ay dinala na ngayon ang Kaniyang bayan sa mga huling araw sa mga talatang labintatlo hanggang labinlima ng Daniel kabanata labing-isa, na nagbubukas ng kasaysayang kinakatawan ng panahong 200 BK hanggang 63 BK, at gayundin ng nasa Mateo kabanata labing-anim, at ng kasaysayan ng pagdalaw ni Cristo sa Cesarea Filipi. Kapwa ang mga huláng iyon at ang kasaysayan ng kanilang mga katuparan ay umaayon sa bahaging yaon ng aklat ni Daniel na tinatakan hanggang sa mga huling araw. Ang mga aklat ni Daniel at ng Pahayag ay iisang aklat, kaya sa mga huling araw, bago magsara ang probasyon, ang Pahayag ni Jesu-Cristo ay tinatangalan ng tatak, at ang Pahayag na iyon ay kinabibilangan ng bahaging nauukol sa mga huling araw sa aklat ni Daniel. Malapit na ang panahon para sa pagtatapos ng pulong-kampo sa Exeter.

At sinabi niya sa akin, Huwag mong tatakan ang mga salita ng propesiya ng aklat na ito; sapagkat malapit na ang panahon. Ang di-matuwid, magpatuloy na maging di-matuwid; at ang marumi, magpatuloy na maging marumi; at ang matuwid, magpatuloy na maging matuwid; at ang banal, magpatuloy na maging banal. Apocalipsis 22:10, 11.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Narito, dumarating ang mga araw, sabi ng Panginoong Dios, na magpapadala ako ng kagutom sa lupain, hindi kagutom sa tinapay, ni uhaw man sa tubig, kundi sa pagkarinig ng mga salita ng Panginoon: At sila'y magsisipagala mula sa dagat hanggang sa dagat, at mula sa hilaga hanggang sa silanganan, sila'y tatakbo nang paroo't parito upang hanapin ang salita ng Panginoon, at hindi masusumpungan. Sa araw na yaon ay manghihina sa uhaw ang magagandang dalaga at ang mga binata. Silang nanunumpa sa pamamagitan ng kasalanan ng Samaria, at nagsasabi, Buhay ang iyong dios, Oh Dan; at, Buhay ang paraan ng Beersheba; ay mangabubuwal nga, at hindi na muling babangon. Amos 8:11–14.